

1.

4 juni 2011 – 6u

Het wordt licht en ik zie hoe de dag het leven aanvat als een karretje dat langzaam vooruit bolt en naar het hoogste punt getrokken wordt, om dan in grote vaart naar beneden te storten. Ik hou van het moment waarop de zon opkomt en de vogels de slaapkamer binnen fluiten. De ochtenduren zijn uit een ander hout gesneden dan de rest van de dag. De man naast me ademt zacht, hij slaapt nog diep. Op kousenvoeten glip ik naar de badkamer. Ik haal de tester uit de verpakking en let erop niet op mijn hand te plassen. We hebben gisteren nog lang liggen keuvelen en vrijen tot ik in zijn schoot in slaap viel. 'Slaapwel, prinses,' fluisterde hij nog in mijn oor. De minuut gaat tergend langzaam voorbij, al die tijd blijf ik op het toilet zitten, met mijn vingers trommelend op mijn benen. In mijn maag zit een knoop en de adrenaline stroomt door mijn bloed. Vanuit een soort geanticipeerde vreugde heb ik een glimlach van hier tot in Tokio, ik ben bang dat mijn straling over heel Antwerpen schijnt. Mijn hart slaat over als het plusje tevoorschijn komt. Het soort geluk dat je alleen in films ziet, maakt zich van mij meester.

Ik struikel bijna over de kleren die we gisteren overal achterlieten. 'Schat, schat. Lieverd. Word wakker!' De tranen biggelen

over mijn wangen die pijn doen van het glimlachen en ik laat me bovenop hem vallen. Ik sla op hem als een bezetene, maar doe het zo dat hij er geen blauwe plekken aan overhoudt, en steek de positieve zwangerschapstest onder zijn neus.

‘Nee? Echt?’ In halfslaap kijkt hij me diep in de ogen. ‘We krijgen een kindje, Alice.’

Ik geloof niet dat ik in heel mijn leven al zo gelukkig geweest ben. Een warme gloed trekt over mij en ik tintel van top tot teen. We knuffelen nog wat en dromen over ons kind tot hij moet opstaan.

‘Ik heb wel slecht nieuws.’ Hij kijkt me schuld bewust aan. ‘Ik moet morgen voor twee weken naar Frankrijk. Een bedrijf zit in de problemen.’

Mijn euforie daalt onmiddellijk naar het absolute minpunt van Kelvin en ik zak als een pudding in elkaar. Als geen ander weet ik dat hij daar zelf niets aan kan doen, als crisismanager kan hij op elk moment overal in de wereld naartoe gevlogen worden. Maar niet nu!

‘Twéé weken?’

Hij gaat naar het toilet en laat mij in verwarring achter. Twee weken. Het duizelt me.

Als hij terugkomt, ben ik in tranen. Ik wil niet tonen dat het mij raakt, maar weet me geen blijf met mezelf. Hij legt zijn telefoon op bed.

‘Ik snap echt niet waarom jouw telefoon mee moet naar het toilet als je thuis bent.’ Mijn stem verheft zich en ik voel een ruzie hangen die over iets anders gaat dan waar het over zou moeten gaan. Ik adem diep in.

Hij zucht.

‘Liefje, hoe dikwijls moet ik nog uitleggen dat ik me niet veilig voel in kleine ruimtes? Misschien krijg ik de deur niet meer open of weet ik veel. Ik snap niet waarom we het hier zo vaak over moeten hebben?’ Hij kust mij op mijn voorhoofd en komt naast me op bed zitten.

Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder. ‘Twee weken. Ik weet niet of ik dat aankan nu.’

Mijn hart verkrampst en ik kan moeilijk ademen. Zijn gezicht staat beteuterd. Hij haat het om mij te moeten teleurstellen. Hij haat het sowieso om vrouwen teleur te stellen. Hij groeide op als oudste in een gezin met twee kinderen en kreeg systematisch te weinig aandacht van zijn moeder, omdat zijn jongere broer als zorgkind ter wereld kwam. Nooit kon hij het goed genoeg doen en zijn eeuwige angst om zijn moeder teleur te stellen maakt hem gevoelig voor vrouwelijke afwijzing. Zelf ben ik de jongste van vijf en geboren in een gezin met een latent depressieve vader die ik graag opvrolijkte en een labiele moeder die me zolang ik me kan herinneren bezwaarde met de chronische ziekte die ze kreeg na mijn geboorte. Niet de ideale samenstelling, maar we houden van elkaar als geen ander. Mensen vertellen geregeld hoe mooi onze uitstraling is, of ze vragen om tips hoe we het doen. Maar we doen niets bijzonders, we zijn blij met elkaar.

‘Heb je trouwens al contact opgenomen met de homeopaat voor je claustrofobie?’ vraag ik.

Hij trekt zijn schouders op. ‘Och, lieverd, als ik bij jou ben, voel ik mij echt gelukkig, dan is die angst zo voorbij.’

Hij houdt mijn hand vast, kijkt mij diep in mijn ogen en het voelt alsof ik ga flauwvallen van gelukzaligheid. We kussen terwijl we naast elkaar op bed liggen. ‘Ik hou van je,’ zegt hij.

‘Maar misschien kan hij je helpen om niet meer zo bang te zijn in een kleine ruimte?’ probeer ik nog eens terwijl ik mijn gezicht in een beteuterde grimas trek.

‘Ach, dat valt echt wel mee. Maar ik zal er eens contact mee opnemen.’

Hij kust me zacht op mijn lippen en veegt mijn tranen weg. ‘Ik weet het. Het is echt een ongelukkige timing nu.’

Ik snik nog wat na. ‘Ik ga je echt missen.’

Hij zucht en ik zie dat hij geïrriteerd geraakt.

‘Oké, oké, maakt niet uit, ik kan het wel alleen.’ Ik kus hem en laat hem lachen door hem te kietelen. ‘Maar daarna wil ik wel dubbel zoveel aandacht!’

‘Deal!’ zegt hij.

Ik voel mij een bedrieger, want ik lachte iets weg wat voor mij pijnlijk was. Een zwaar blok hangt in mijn maag en ik hoop dat dat blok weggaat en we vanavond nog een fijne avond kunnen hebben, zodat ik doordrongen ben van zijn liefde wanneer hij vertrekt. Er trekt een soort melancholische donkere wolk over mij waarin de angst het overwint. Terwijl hij zijn beste pak aantrekt – dat donkere met fijne streepjes – stap ik uit bed. Vanaf de zevende verdieping is het uitzicht over Antwerpen adembenemend. De vier kippen scharrelen opgetogen in de tuin die Ben op het terras heeft gemaakt. Ik wou absoluut kippen en op de hoogste verdieping leek dat even een onmogelijke zaak, maar Ben haalde eigenhandig de tegels van het terras eruit, kieperde er een paar zakken grond

op, zette er draad rond en liet er kippen in los. Ik adem diep de frisse lucht in voor het grote open raam en voel me weer rustiger worden.

‘Oh, is het goed dat ik vanavond nog snel iets ga eten met Mia?’ Hij knoopt zijn das voor de spiegel, blindelings.

Het blok wordt zwaarder nu. ‘Kan je deze laatste avond niet bij mij blijven?’

Zodra ik het vraag, voel ik mij al schuldig voor al mijn afhankelijkheid. Ik ben een volwassen vrouw, ik kan toch wel een avond alleen blijven?

‘Het is al lang geleden afgesproken en ik vertrek voor twee weken. Ik zou dat toch graag doen.’

Het betonnen blok wordt nog zwaarder. ‘Ja, is goed. Dubbel-dubbel zoveel aandacht dan binnen twee weken.’ Ik lach erbij en knuffel hem om hem gerust te stellen. Ik haat mezelf.

Giechelend sta ik hem twee weken later op te wachten op de luchthaven met mijn nieuwe blauwe satijnen jurk en rode hoge hakken. Ik zucht van blijdschap. Hij stapt de aankomsthal in met bloemen in zijn hand en ik vlieg hem rond zijn hals. De absolute eenzaamheid van de afgelopen twee weken verzwijg ik. Ik wil hem niet uit zijn sas brengen en vanavond gaan we naar het concert van Bruce Springsteen. Ik heb er nu al zin in en als een klein kind spring ik rond hem onderweg naar de auto. Hij ziet er vermoeid uit en is afwezig.

‘Alles oké?’ Ik durf het bijna niet te vragen.

‘Ja, alleen wat moe, ik ga nog wat slapen straks voordat we vertrekken.’

De teleurstelling daalt neer in mijn buik. Ik wou nog allerlei leuke dingen doen, niet slápen.

Als we daar dan staan op die grote weide met al dat volk rond ons, dan wringt het aan alle kanten. Het was geen goed idee om na twee weken afstand onmiddellijk de massa in te stappen. Ik voel niet hoe ik kan verbinden. Ik mis hem en leg mijn hand op mijn buik en probeer contact te maken met ons ongeborn kind. Diep in- en uitademend kom ik tot rust. Maar er hangt drama in de lucht, alsof er een meteoriet gaat neerstorten.

‘Kunnen we naar huis, ik voel me niet lekker.’ Ik hoor aan mijn stem dat ik niet zo stevig klink.

Hij kijkt me aan alsof hij het in Keulen hoort donderen. ‘Naar huis? Maar lieverd, we zijn hier pas!’

Hij heeft gelijk. Ik moet me zo niet aanstellen.

Als ik terugkom van het toilet, zie ik nog net een vrouw bij hem vandaan lopen.

‘Was dat nu Iris?’ vraag ik hem.

‘Ha, ik weet niet. Waar?’

Hij neemt me bij mijn middel en kust me vol op de lippen.

Ik ruik bier en proef het zout van zweet op zijn lippen. In normale omstandigheden zou ik het sexy gevonden hebben, maar mijn intuïtie zet de alarmbellen aan. Hij ziet er hyper uit, zijn pupillen zijn groot en hij doet lacherig.

‘Aan de coke gezeten ofzo?’ Waar is mijn man naartoe? Ik kijk rond in de hoop dat ik me vergis en mijn man ergens anders staat. Het blok beton is er weer, samen met een hoop mieren die mijn maag doen omkeren.

Ons gesprek wordt grimmig.

‘Iris trouwt binnenkort.’

‘Ha ja? Dat wist ik niet.’

‘Ik ben uitgenodigd.’ Hij zegt het bijna trots.

‘Oh fijn, wanneer is dat, dan ga ik mee.’

‘Ik weet niet of ik wil dat je meegaat.’

Rillingen gaan over mijn rug en ik voel aan mijn lichaam dat er iets gaande is, maar ik begrijp het niet.

‘Hoezo, je weet niet of ik mee mag? Ik ben je lief!’

‘Ja, maar zonder jou is het ook leuk, toch?’

Zijn ogen flikkeren en hij is zichzelf niet.

‘Ben jij wel oké? Als je naar haar wilt, moet je maar gaan.’

‘Ja, samen shaken op Bruce, dat zou ik wel fijn vinden. Ze is echt een toffe.’

Ik ben verlamd. De tranen stromen over mijn wangen, maar ik doe niets. Als ik niet zwanger was geweest, dan was ik weg gestapt. Denk ik. Maar nu voel ik mij alleen en onveilig in deze grote mensenmassa. Zijn ogen zijn groot en ze blinken. Hij is gewoon geil, besef ik. Geil van een andere vrouw, terwijl ik godbetert naast hem sta. Zouden ze een affaire hebben? Ik heb niet de moed om ernaar te vragen. Hij is opgewonden en weet met zichzelf geen blijf. Gulzig drinkt hij van het plasticen bekertje bier, het ziet er niet naar uit dat we hier snel zullen weg zijn. Huilend sta ik naast hem, mijn blik op het podium gericht en hij doet niets behalve geil op en neer wippen, als een jongetje dat uitkijkt naar een verjaardagsfeestje. De knoop in mijn hart is ondraaglijk. Ik word stil en ik blijf stil, heel de avond. Bruce trekt aan mij voorbij en als we thuiskomen huil ik mij in slaap.

2.

13 juli 2013 – 10u

‘Dit ziet er prachtig uit, toch?’ Mijn kapper glundert. Hij is altijd heel enthousiast over zijn werk.

Ik zie een vrouw met stralende ogen, maar toch ook vermoeid. De afgelopen weken waren er van veel gedoe en gehos dat ze vooral alleen had moeten klaren. Ben had het veel te druk met zijn werk maar eindelijk, eindelijk ga ik trouwen met de man van mijn dromen, mijn eeuwige liefde, de man van mijn leven.

‘Je ziet er prachtig uit.’

Ik glunder mee. Mijn donkere haar is naar boven gebonden tot een prachtige dot waarin echte kleine roosjes zijn verwerkt. Langzaam en precies steekt hij de bloemen nog wat verder in mijn haar, totdat het helemaal is zoals hij het wil. Mensen trippelen rond mij als mieren in een mierenhoop, elk met zijn eigen taak. Ik zie mijn hoofd rood kleuren en er staat wat zweet op. Gulzig nip ik aan een glas cava, ook al is het pas elf uur ’s morgens. Vandaag mag dat. Alles gaat langzaam en ik zie alle details alsof ze vergroot zijn met een vergrootglas: de schaar, de bloemen, mijn ogen die open en dicht gaan. Er wordt aan mijn haar getrokken en met passie gewerkt. De man achter mij bekijkt mij en legt zijn handen op mijn schouders. Hij is van gemiddelde leeftijd, donker

sikke, bruinverbrande huid, wit linnen hemd dat een beetje openvalt, een paar lederen armbanden aan zijn pols. Hij lijkt op een vader die zijn dochter keurt voor haar eerste schoolbal.

Ik glimlach breed en besef dat ik al een hele tijd naar mezelf zit te kijken in de spiegel. Ik voel me uitgeput en dat net op deze dag, doorspekt met vrolijkheid. Elk detail valt mij op en krijgt een extra lading. Ik heb geen cocaïne gesnoven, maar de adrenaline danst door mijn hoofd, zodat ik een beetje high word.

‘Veel geluk en moge het deze keer wel lukken hè!’

‘Dat zal geen probleem zijn.’

Nora loopt mee naar de auto en praat lustig verder, zoals alleen zussen dat kunnen. Nora is als een moeder voor mij, ze voedde me ook op in mijn kinderjaren. We lijken als twee druppels water op elkaar, al is zij mijn oudere versie. Haar haar is grijzer dan het mijne, maar we lopen en lachen hetzelfde. Toen hij haar mijn hand kwam vragen, moest ze geen twee keer nadenken. Hij is de gedroomde schoonbroer. Zelf al jaren getrouwd met haar man was ze dan ook de perfecte persoon om mijn hand weg te geven nu mijn ouders niet meer leven. We zijn blij, uitgelaten blij, met wat er vandaag staat te gebeuren, maar ook omdat ik nu eindelijk na mijn eerste scheiding het échte geluk heb gevonden.

Ik ben beschermd opgevoed en de vroege dood van mijn vader, toen ik vijftien was, maakte van mij een halve wees die verloren liep in het leven en in zichzelf. Ik durfde niet zoveel en weggaan bij mijn eerste echtgenoot was mijn allereerste daad van bestaan. Een perfect huwelijk achterlaten, dat doet

een mens niet, toch? Maar scheiden van mijn eerste man was een daad van zelfliefde, ook al moest ik daarvoor mijn eerstgeborene achterlaten. Weggaan uit mijn eerste huwelijk was *sans doute* een overwinning. Een overwinning op mijn opvoeding, op mijn moeder, op mijn vader en op iedereen die dacht iets over mij te zeggen te hebben. Ik heb mezelf daarvoor gehaat, al heb ik nooit begrepen waarom dat per se nodig was. Ik was toch ook mijn gezin kwijt? Uren heb ik geweend in mijn bed. Ik voelde mij een trut die egoïstisch was en geen rekening hield met wie dan ook. Het gehuil van mijn dochter Moon, toen drie jaar, achtervolgt me al sinds die dag in januari. Ik moest dat goedmaken. Dat móést gewoon. Mijn kind móést een nieuwe thuis krijgen. Een nieuwe papa, zodat alles terug oké was, alsof ik daarmee mijn scheiding van tafel veegde.

Na een paar omzwervingen kwam ik Benjamin tegen. En nu ben ik hier: 36 jaar en lonkend naar een leven dat eindelijk voor altijd zal zijn. Dit moet het zijn, dit is het. Ik wil niets meer dan dit. Ben is alles voor mij. Ik vind dat een vreselijk kwetsbare gedachte en ik had zeker niet gedacht dat ik dat ooit zou zeggen over iemand, maar het voelt zo. ‘Als het zo voelt, dan voelt het zo,’ zegt Nora vaak. En zo is het ook: als het zo voelt, dan is het zo.

Vandaag is het dan zover: mijn droomhuwelijk in het midden van de bossen in een mooie tent met de mensen rondom ons die ons graag zien. Ons verhaal is er dan ook een uit de boekjes. ‘Je bent het beste wat hem ooit is overkomen,’ zei een vriend van hem lang geleden. Ik vond dat een geweldig compliment, ik ben graag het beste wat iemand overkomt. Ik voel me graag speciaal, uniek, bijzonder. Willen we niet

allemaal bijzonder zijn? Willen we niet allemaal het gevoel hebben dat wat we delen met onze partner uniek en exclusief is? Of dat we op gelijk welk moment in welke omstandigheid dan ook op de eerste plaats komen?

Wanneer ik het terrein op loop waar de festiviteiten zullen plaatsvinden, zie ik dat mijn toekomstige de pedalen verliest en wordt toegesproken door zijn beste vriendin, Mia. Ze fluistert iets in zijn oor en ik vraag me af wat het is. Ik schud het van mij af, kijk de andere kant uit en stap langzaam verder naar de circustent waar vrienden de tafels hebben opgemaakt. Het is broeierig heet en ik prijs me gelukkig met mijn erg zomerige trouwjurk van wilde zijde die ik op maat heb laten maken. De circustent is wel vijftig meter lang en twintig meter breed. We hebben ze gisteren met man en macht recht gezet in de brandende zon. Aan de buitenkant is ze wit en het zeil bovenaan heeft aan de binnenkant sterretjes. Het is er gezellig met de houten dansvloer en de vier lange tafels met prachtige witte tafelkleden. Op alle tafels staan kleine vaasjes met veldbloemen en op elk bord liggen nog eens bloemen mooi bij elkaar geknoopt. De koelkasten zitten vol met drank, de zon schijnt volop, alles is perfect. Precies zoals ik het in mijn hoofd had. Onze hond Aiko holt door de bossen met onze Marthe hobbelen met haar korte beentjes achter hem. Haar grote zus, Moon, ontfermt zich over haar als een echte moeder. Ze is dertien en kent haar kleine zus op haar duimpje. Ik knijp mezelf in mijn arm. Nee, dit is geen droom, Alice. Ben komt de tent in en neemt mij in zijn armen. Hij kust mij zacht en fluistert in mijn oor: 'Je wordt bijna mijn vrouw, liefste. Ben je er klaar voor?'

Ik kijk hem recht in zijn ogen. 'More than ever. Kijk eens hoe mooi die tafels erbij staan. Ik ben zo, zo blij.'

Hij knikt en we stappen samen hand in hand naar het volk dat binnenstroomt. In de verte zie ik hoe Mia cupcakes versiert met de meiden. Mia is nooit mijn beste vriendin geweest. Al bij onze eerste ontmoeting voelde ik vijandigheid, ik kan het niet anders zeggen. Ik vertrouwde haar niet en nog steeds niet. Toen Ben haar aanbracht als getuige voor ons huwelijk, stelde ik mijn veto. Ik begrijp nog altijd niet waarom ik dat deed, maar vandaag ben ik blij dat ik mijn been stijf hield. De liefde mag geen blinddoek zijn voor de intuïtie, las ik ooit ergens en dat is ook waar. Soms moet ik gewoon vertrouwen op mijn intuïtie.

'Waarom zouden wij nu ooit uit elkaar gaan?' zei Ben in een van onze eerste weken, toen we uren door zijn iPod scrolde, zoals alleen verliefden dat kunnen. Hij streeelde zacht mijn benen toen hij het zei en keek mij lachend en indringend aan. Ja inderdaad, waarom? Ik voel opnieuw de warmte die mij ook toen overspoelde. We hebben alles wat we kunnen dromen: een gezonde dochter van ons samen, een mooie plek om te wonen, we kunnen ons alles veroorloven wat we willen en mijn andere dochter is twee handen op één buik met haar plusvader.

'Lieverd, met deze belofte geef ik uitdrukking aan mijn geloof in jou en mij, in ons als koppel, als man en vrouw, als moeder en vader, als tweelingzielen... en wil ik voluit voor je kiezen als mijn vrouw. Ik beloof je openheid en eerlijkheid. Ik beloof je aan te geven wanneer mij iets dwarszit of wanneer ik van je

verwijderd geraak en ik beloof je trouw te blijven aan mezelf en aan mijn waarden. Ik beloof je zorg, in contact te blijven en voor je te zorgen. De persoon te zijn die het dichtst bij je staat, zowel in de leuke als moeilijke tijden, bij ziekte, bij falen en op moeilijke dagen. Ik beloof je ruimte te geven om je te ontwikkelen en te zoeken en als het moet mijn grenzen aan te geven. Ik beloof je prioriteit te geven...'

Zag ik het nu juist dat hij afwezig rond zich keek? Ergens voelt het alsof hij er niet helemaal bij is. Maar nee, Alice, je beeldt je dat in. Het is echt helemaal goed. Ik sta mezelf toe er niet langer over na te denken en laat de woorden van zijn beloftes de hele avond nazinderen in mijn hoofd, terwijl we met z'n allen dansen tot in de vroege uren. De gasten blijven slapen in tenten of in het bijgebouw en het feest gaat de volgende dag door tot ver na de middag. Het perfecte trouwfeest voor het perfecte huwelijk. Ik voel me gelukkig, ook al is er in al die perfectie geen woord te vinden dat exact kan omschrijven hoe dat precies voelt. Na het dansfeest lig ik met mijn ogen open op mijn rug in de tent, naast hem. Terwijl hij slaapt, hou ik zijn hand vast en ik kijk naar zijn gezicht dat helemaal ontspannen is. Het is wat robuust gebouwd en hij zegt altijd dat zijn neus te groot is. Zijn haar is kort en donkerbruin, zijn huid wat beschadigd door de acne die hij als puber had. Ik ken dit gezicht goed en ik volg met mijn vinger zijn linker oor dat aan mijn kant ligt. 'Is dit voor eeuwig, Ben?' vraag ik hem heel stil. Naast hem zie ik zijn telefoon oplichten door een binnenkomend bericht. Het is midden in de nacht, wat zeg ik: vroeg in de ochtend. Ik leg me weer op

mijn rug en zucht, terwijl de slaap over mij glijdt. Het leven heeft het mij niet gemakkelijk gemaakt. Ik loop er nog altijd vaak in verloren, maar mijn werk als vroedvrouw en mijn dagelijkse meditatie houden mij met de voeten op de grond. Ademen, Alice, zeg ik vaak tegen mezelf. Net als ik zeg tegen de aanstaande moeders die puffen om hun weeën voorbij te laten drijven zonder zichzelf te verliezen. Maar toch is het blok beton in mijn maag er nog steeds als ik wakker word.